

A háziurak és házmesterek basáskodása

Visszhangok a közönség köréből

(Saját tudósítónktól.) Ugy látszik, hogy felszólalásunk nyomán, mely a háziurak és csatlósai, a házmesterek visszaéléseit tette szóvá, állandó rovatot kell nyitnunk azoknak a leveleknek a számára, amelyekkel a panaszkodó lakók szerkesztőségünket egyre-másra felkeresik. Ezek a levelek kivétel nélkül a legsúlyosabb panaszokkal vannak tele és ékesen illusztrálják azt az igazságot, amelyet első cikkünkben is leszögeztünk, hogy a háziur mesterkedésekkel és a házmesteri barbarizmussal szemben ma a lakó jóformán tehetetlenül, védtelenül és magára hagyatottan áll. Kezdve az aprótüszurásokon, egészen az inzultusokig és a rendőr és bíró után kiáltó és jogérzetünket felháborító visszaélésekig, a legváltozatosabb skáláját tudnók összeállítani a velünk közölt eseteknek. A levelek közül kettőt ragadunk ki ma újabb adalékul a házmesteri botránykrónikának.

I.

Igen tisztelt Szerkesztő ur! Engedje meg, hogy tudomására hozzam a velem történt következő inzultust:

Tudvalevő, hogy a nagy pesti hétházakban, ahol a lakók közös mosókonyhára és szárítópadlásra vannak utalva, ezeket minden lakó két-két napig veheti igénybe. Második napja száradtak kimosott ruháink a szárítópadláson, amikor már a kora délelőtti órákban jön a viciné, közölve a házmesterné rideg üzenetét, hogy a ruhákat a szárítókötelekről azonnal szedjük le, mert a szárítópadlásra másnak — a házmesterné protekciós barátnőjének — rögtön szüksége van. Feleségem, aki héthónapos kisleányunkkal egyedül volt otthon, mert én a hivatalban robotoltam, szakácsnénk pedig a piacon járt, figyelmeztette a vicinét, hogy csak délután köteles a ruhát leszedni, azok most még nem is lehetnek szárazok. A viciné elment, jött azonban helyette a házmesterné cselédje a következő házfelügyelői ukázzal:

— A „nagyságos asszony“ (így hivatja magát a házmesterné nemcsak a maga, hanem a lakók cselédjeivel is) azt üzeni a nagyságának, hogy a ruhákat azonnal tessék leszedni!

Feleségem tiltakozott a házmesterné felszólítása ellen és ismét hivatkozott arra, hogy a ruhákat délutánig jogában áll a padláson tartani. De különben is, tette hozzá, egyedül van, a gyerekekre kell vigyáznia, a szakácsnéja a piacon járkal, nem is tudna hozzákezdeni.

Elment a cseléd és most már jött maga a házmesterné. Mint a furia rontott be lakásunkba kopogtatás nélkül és a következő durva szavakkal támadt reá:

— Tessék azonnal leszedni a ruhát, akár-hogyan is, én nem várok egy percig sem s ha nincs itt a cselédje, menjen fel maga, mert különben feltörettem a padlást és kihányom a ruhát!

Erre már a feleségemet is elhagyta beke-türése és kiutasította a nyelvelő asszonyt, aki olyan „tekintélyt“ szerzett magának a házban, hogy a viciné sohasem mulasztja el neki kezet csókolni. Szerencsére nemsokára hazajöttem én és arra a házmesterné vakmerősége is alább-hagyott.

Megemlítem még azt is, hogy a házmester midőn egy izben a háziur el akarta venni tőle lakását és egy rosszabbat ajánlott fel neki helyette, a háziurral is összeveszett és amikor a háziur emiatt ki akarta dobni, bizalmi ívvel járta össze a ház lakóit, kérve támogatásukat a háziurral szemben és ily módon erőszakolta ki tőlünk annak igazolását, hogy vele meg vagyunk elégedve. Az ismert terror hatása alatt természetesen a legtöbb lakó, köztük én is, készségesen tettünk eleget ennek a kérésnek, s hogy a hála mi volt, láthatja szerkesztő ur a fentiekből is.

De kérdem most már, mi történik az olyan helyeken, ahol nincs férfi a háznál, hanem csak védtelen gyöngé asszonyok? Pedig hány ilyen lakás van ma Pesten, a háború ötödik esztendejében! Maradtam kitűnő tisztelettel: Budapest, 1918 szeptember 12. N. N., máv. tisztviselő.

II.

Tekintetes Szerkesztőség!

Lakásunkban a villamoscsengők áramát szolgáltató házi telepberendezés hosszú hónapok óta rossz. Felkértem a háziurat, hogy csináltassa meg a telepet, minthogy tudomásom szerint a szabályrendelet ezt a háztulajdonosok kötelességévé teszi s egyébként is a telep az épület állandó berendezéséhez tartozik, amelyet esetleges kiköltözés alkalmával a lakó amúgy sem vihet magával. A háziur hallani sem akart jogos kérésem teljesítéséről s azt üzenté vissza, ha rossz, csináltassam meg a saját számlámra, nem ő használja, hanem én. Hasztalan kísérleteztem éppen úgy azzal is, hogy a fürdőszobából a lakás nedvessége folytán folyton lemálló vakolatrészt és csempe-kockákat illesztse a helyére, ekkor is csak az volt a válasz, hogy mi vagyunk a hibásak, mert mosakodás helyett locsolkodást végzünk a fürdőszobában s nem vigyázunk eléggé a falazatra. Megjegyzem, hogy a vakolat két és fél méter magasságban hullott le a falról, tehát olyan helyen, ahová fel se ér az ember mosdás köz-

ben. Végül is minden javítást a magam keserves pénzén voltam kénytelen megcsináltatni. A javításokra idők folyamán fizetett összegek most már közel 200 koronát tesznek ki, de hogyan fogom én ezt visszakapni? Vagy szaladgáljak minden 10—20 koronás számlával az előjáróságokhoz s tegyem ki magamat annak, hogy félnapokat ácsorogjak rendőrségen, bíróságok előszobáiban, míg ügyemben ítéletet kapnék?

Kiváló tisztelettel:
(Aláírás)
magánhivatalnok.

A házmesteri becsületsértések, inzultusok ellen csak a bíróság nyújthat védelmet. A feljelentés megtételével azonban nem szabad késlekednünk s a lakók ne rösteljék a fáradságot ilyen esetben, mert csak a szigorú megtorlás félemlítheti meg az elvadult házmesteri erkölcsöket. A budapesti büntetőjárásbírósnak egy ilyen esetben mondott ítéletét közöljük alább, amely példát statuált arra, mint kell elbánni a pesti ház e rémeivel.

A Rákóczi-ut 14. számú háznak Nagy Péterné volt a házmesternéje. Állandó veszekedései és perpatvarkodásai miatt elbocsátották az állásából. Ebben a házban lakik Oláh Andor dr. orvos a családjával együtt. Oláh doktorokra különösen haragudott a házmesterné és ha valaki érdeklődött a katonai szolgálatot teljesítő orvos után, vajjon odahaza van-e, Nagy Péterné rendszerint becsúrló kijelentések kapcsán tagadta meg a felvilágosítást. Az egyik érdeklődő pacienseknek Nagy Péterné azt mondta, hogy ne beszéljen azokról az Oláhékról, mert azok nem emberek, hanem állatok. Oláh Andor dr. ezért a kijelentésért durva becsületsértés vádsége miatt feljelentést tett Nagy Péterné ellen. A budapesti büntetőjárásbírósnak Miller István dr. ma tárgyalta ezt az ügyet és a bíróság előtt is nyelveskedő házmesternét elítélte nyolcnapos fogságra és negyven korona pénzbüntetésre.

Kérjük azokat a t. c. vidéki előfizetőinket akiknek előfizetése szeptember 15-ikén lejár hogy a lap megrendelését minél előbb megújítani szíveskedjenek.

Lakóhelyváltozás esetén arra kérjük tisztelt előfizetőinket, hogy új címüket idejekorán közöljék velünk. Minden erre vonatkozó bejelentéshez szüksége van a kiadóhivatalnak egyúttal arra a címszalagra is, amelyivel az előfizetett példány a legutolsó tartózkodás helyére ment. Kiföldre való költözködés esetén kérjük a portóköltségek megtérítését is.